

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΕΚΔΟΤΑΙ : Α.Ε.Β.Ε. Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Π. ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ
3 ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3

13 ΙΟΥΝΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 16

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 5

ΑΡΙΘ.

23585

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ 16 ^{ον} ΤΕΥΧΟΣ	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΑΥΛΟΣ ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΛΑΤΑ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ	ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΙΟΥΝΙΟΥ 1926 ΤΙΜΗ ΔΡ. 5
---	--	---------------------------------------

TIMH ΔΡ. 5

ΑΝΑΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΕΓΩ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

τὴν ἐπίδοσιν τῶν ἄλλων ἐκτάκτων συνε-
 γινώσκων διὰ μιᾶς πλέον στενῆς
 νωνίας μετὰ τὴν ἀρχισυνταξίαν τοῦ περιοδι-
 τ.τ.λ. Πῶς νὰ τοὺς στερήσωμεν αὐτὰ τοὺς
 καὶ ὡς νὰ τοὺς ἀφαιρήσωμεν αὐτὰ τοὺς
 ἔχως νὰ τὰ ἀυξήσωμεν:

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΣΑΚΑΤΣΟΥΚΑΣ

ΛΑΥΡΑΣ

SYMBIC

HXΩ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Προσευχὴ

REPORTER

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΡΑΝΟΣ

1-РАПОЗ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

RECEIVED
KOLKATA

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧ. ΠΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Kar Zach

НМЕРОМ. 209-9-78

APIO. 23585

[Σελίδες μυστηρίου και αγάπης από την ζωή της αρχαιοελληνικής Ιταλίας]

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΡΩΣ ΕΤΡΟΥΣΚΩΝ του J. - H. ROSNY

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Η Δέχβα είχε πολύ θρήσκα, απήντη-
σαν οι πατέρες της. Ίσως να παρέτεινε την
προσευχήν της και δεν θα ήτο καλόν να δια-
κόψωμεν τὸν ὕμνον τῆς θεᾶς.

— Δεν θα περάσουμε την ιερὰν ζώνην,
εἶπεν ἕνας νέος. Θὰ προχωρήσωμεν εἰς τὸ
μέρος, ὅπου μένει ὁ Συρακούσιος, γιὰ νὰ πλη-
ροφρηθῶμε τί συμβαίνει.

Ὁ Ταρκά δὲν ἀντέτεινε. Παρακάλεσε μόνον
νὰ συμπεριληφθῇ καὶ αὐτὸς μεταξὺ τῶν
δώδεκα ἀνδρῶν.

Ὁ δρόμος ἦταν μακρὸς καὶ κάτω ἀπὸ τὰ
βαρεῖά τους βήματα ἐπαύσαν τὰ ξηρὰ κλα-
διά τῶν δένδρων. Ὁ γέρο-ἀγγειοπλάστης ἐβλά-
διζε μπροστὰ ἐλαφρὸς καὶ σβέλτος σὰν ἀγριό-
γατος. Εἶχε τὰ αὐτὰ του τεταμέναν ἀκούσθαι
καὶ τὸν παραμυρρὸν ὑποπτο θόρυβον, τὰ βλέμ-
ματὰ του περνούσαν τὸ σκοτάδι καὶ ἡ καρ-
διά του ἦταν γεμάτη μῖσος κατὰ τοῦ ξένου.
Ἐνα ἄγριο ἐνστικτόν, τὸν ἔκκεν νὰ πάρῃ ἕνα
ἄλλο μονοπάτι καὶ νὰ μὴν ἀκολουθήσῃ τὸν
δρόμον, ποὺ βαδίζανε οἱ ἄλλοι σύντροφοί του.
Ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ Δέχβα εἶχεν
ἀφήσει καὶ ξαναβρῇ τὸν Διονύσιον.

Μόλις πλησίασε εἶδε τὸ θέαμα τῶν δύο
νέων καὶ ἀφῆκε μὴ δυνατὴν κραυγὴν γεμά-
την πόνο. Εἰς τὴν κραυγὴν αὐτὴν ἐτρεξαν
οἱ σύντροφοί του καὶ εἶδαν καὶ αὐτοὶ τὴν
ντροπὴ τῆς ἱερᾶς παρθένου καὶ τὸ ἐγκλημα
τοῦ ξένου, ποὺ φιλοξενούσε ὁ Ταρκά...

Ὁ γέρο-Ταρκά δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ
ξανναγυρῇ στίτι του. Ἐφερνε ἀπ' ἐδῶ καὶ
ἀπ' ἐκεῖ τὸ γηρασμένον σῶμα του, κατακατα-
κισμένο ἀπὸ τῆς θλίψης. Γιὰ πρώτη φορά,
τώρα, καταλάβαινε, ἐπειτα ἀπὸ ὁδοιπορία
χαιρώντας, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἔγνε ἀνυπόφορη.
Εἶχε γνωρίσει ὅλες τῆς λύπης τῶν ἀνθρώ-
πων. Καὶ εἶχε κλείσει τὰ μάτια πολλῶν ἀγα-
πητῶν. Ἐγνωρίσει τὴν δυστυχίαν, ἀλλὰ ἐσχώ-
ρισε, μέσα σ' αὐτὴν τὴν ὠριότητα. Εἶδε
γαλῆνες καὶ τρικυμίες τῆς φύσεως, γαλῆνες
καὶ τρικυμίες τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ
τὰ ἐβλέπεν ὡς ἀνθρώπων, ποὺ ἐβλέπε τὸ
ὄρατον μέσα καὶ εἰς αὐτὸ τὸ κακὸν καὶ τὸ
ἀγριον.

Μὰ σήμερα εἶδε τὴν ὠμὴν πραγματικό-
τητα ὀλοφάνταν μπροστὰ του. Περιπλανώ-
μενος βρόδθηκε κοντὰ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἐτρο-
σκικῆς Ἀρτέμιδος. Ὁ ναὸς αὐτὸς ἦταν ἀπάνω
σ' ἕνα λόφον, μέσα σὲ πεῦκα καὶ σὲ λεμονιές.
Ἐπίστευαν ὅτι ἦταν ἐκεῖ χτισμένος παρα-
πάνω ἀπὸ ὅλην χρόνιαν. Τὸ ἱερὸν πῦρ ἐφώ-
τιζε τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἀρτεμὶς εἰς τοὺς Ἐτρούσκους δὲν ζη-
τοῦσε παρθένους, γιὰ νὰ τῆς φυλᾷ τὸ ἱερὸν
πῦρ. Ἱερεὺς υπεύθυνος ἦταν γιὰ τοῦτο. Ἀν
τὸ πῦρ ἐσβύνη καμμιὰ φορὰ, βαρεῖα τιμωρία
ἐπερτε εἰς τὸν υπεύθυνον. Τὸ παρθενικὸν
ἀφιέρωμα δὲν ἦτο δεκτὸν ἐκεῖ, πέραν τῶν
δεκακοτῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ ἡ Ἐτρούσκικὴ αὐτὴ
θεοῦτος ἦτο ἀμελικὸς, διὰ τὸν ὅρον ποὺ θὰ
ἐδίδετο, μέχρι τοῦ ὁρίου τούτου. Ἡ παραβα-
τικὴ ἐπρεπε νὰ πληρώσῃ τὸ κρίμα τῆς με-
τὴν ζωῆν τῆς.

Οὐδέμια ἐλπίς ὑπῆρχε διὰ τὴν Δέχβαν
καὶ τὸν Διονύσιον.

Αἰσθήματα ἀνέβαιναν καὶ περνοῦσαν ἀπὸ
τὴν καρδίαν τοῦ Ταρκά.
Ἐνα ἄγριο μῖσος τὸν ἐπαινε, γιὰ τὴν ντροπὴν
ὅπου τοῦ ἔγνε. Μία ντροπὴ τοῦ ἤρχετο καὶ
ἐπειτα μία σοργὴ τὸν ἐπλημμύριζε γιὰ τὸ
κορίτσι του, ποὺ θὰ χανόταν ἐκεῖ.

Καὶ ἑσπνικὰ σηκώθηκε καὶ ἀπευθυνόμενος

πρὸς τὴν Θεάν, ἦν ἄλλοτε τὸσον ὕμνησε
καὶ τὸσον ὑπῆρέτης, τῆς εἶπε:

— Σὺ, θεᾶ, ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς νὰ χαθῇ
ἡ κόρη μου, τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου. Εἶναι
τὸ τελευταῖον πεῖδι καθαρὸ Ἐτρούσκικον αἷμα
καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πεῖδι ἀρχαία. Σὺ σέ τῃν, με-
γάλη παρθένος, ἐλέησόν με καὶ σῶσέ τῃν.

Ἀπὸ μακρὰ ἤρχοντο οὐράλιασματὰ σκυλ-
λίων. Μία κατακόκκινη σελήνη ἀνέτειλε τὴν
στιγμὴν ἐκείνην. γεμίσασα τὴν φύσιν φόβον.

Ὁ Ταρκά ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπευθύνου εἰς τὴν δικαιοσύνην σου,
κυρία τῶν σκίων, βασίλισσα τοῦ σκότους,
πρὸς σέ, θεᾶ, ποὺ σὲ φοβούνται τὰ δάση, οἱ
λόφοι, τὰ βουνά. Μὴ θυσιάσῃς, σὲ παρα-
καλῶ, τὸ γένος μου. Οἱ πρόγονοί μου καὶ
ἐγώ, εἴμεθα τὸσον καλοὶ πρὸς σέ. Ὑπῆρετή-
σμεν τὸσον τοὺς ναοὺς σου καὶ ἐπροσστα-
τήσαμεν τὸσον εἰς τὰς ἐορτάς σου. Σὺ πα-
ρουσίσθης, ἄλλοτε, γιὰ νὰ σώσῃς ἕνα πρό-
γονό μου, εἰς τὴν λίμνην τοῦ Ρηγίλλου. Σὺ
δὲν δύνασαι, σήμερα, νὰ θαυματουργήσῃς

πρὸς τὴν Θεάν, ἦν ἄλλοτε τὸσον ὕμνησε
καὶ τὸσον ὑπῆρέτης, τῆς εἶπε:

— Σὺ, θεᾶ, ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς νὰ χαθῇ
ἡ κόρη μου, τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου. Εἶναι
τὸ τελευταῖον πεῖδι καθαρὸ Ἐτρούσκικον αἷμα
καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πεῖδι ἀρχαία. Σὺ σέ τῃν, με-
γάλη παρθένος, ἐλέησόν με καὶ σῶσέ τῃν.

Ἀπὸ μακρὰ ἤρχοντο οὐράλιασματὰ σκυλ-
λίων. Μία κατακόκκινη σελήνη ἀνέτειλε τὴν
στιγμὴν ἐκείνην. γεμίσασα τὴν φύσιν φόβον.

Ὁ Ταρκά ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπευθύνου εἰς τὴν δικαιοσύνην σου,
κυρία τῶν σκίων, βασίλισσα τοῦ σκότους,
πρὸς σέ, θεᾶ, ποὺ σὲ φοβούνται τὰ δάση, οἱ
λόφοι, τὰ βουνά. Μὴ θυσιάσῃς, σὲ παρα-
καλῶ, τὸ γένος μου. Οἱ πρόγονοί μου καὶ
ἐγώ, εἴμεθα τὸσον καλοὶ πρὸς σέ. Ὑπῆρετή-
σμεν τὸσον τοὺς ναοὺς σου καὶ ἐπροσστα-
τήσαμεν τὸσον εἰς τὰς ἐορτάς σου. Σὺ πα-
ρουσίσθης, ἄλλοτε, γιὰ νὰ σώσῃς ἕνα πρό-
γονό μου, εἰς τὴν λίμνην τοῦ Ρηγίλλου. Σὺ
δὲν δύνασαι, σήμερα, νὰ θαυματουργήσῃς

πρὸς τὴν Θεάν, ἦν ἄλλοτε τὸσον ὕμνησε
καὶ τὸσον ὑπῆρέτης, τῆς εἶπε:

— Σὺ, θεᾶ, ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς νὰ χαθῇ
ἡ κόρη μου, τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου. Εἶναι
τὸ τελευταῖον πεῖδι καθαρὸ Ἐτρούσκικον αἷμα
καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πεῖδι ἀρχαία. Σὺ σέ τῃν, με-
γάλη παρθένος, ἐλέησόν με καὶ σῶσέ τῃν.

Ἀπὸ μακρὰ ἤρχοντο οὐράλιασματὰ σκυλ-
λίων. Μία κατακόκκινη σελήνη ἀνέτειλε τὴν
στιγμὴν ἐκείνην. γεμίσασα τὴν φύσιν φόβον.

Ὁ Ταρκά ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπευθύνου εἰς τὴν δικαιοσύνην σου,
κυρία τῶν σκίων, βασίλισσα τοῦ σκότους,
πρὸς σέ, θεᾶ, ποὺ σὲ φοβούνται τὰ δάση, οἱ
λόφοι, τὰ βουνά. Μὴ θυσιάσῃς, σὲ παρα-
καλῶ, τὸ γένος μου. Οἱ πρόγονοί μου καὶ
ἐγώ, εἴμεθα τὸσον καλοὶ πρὸς σέ. Ὑπῆρετή-
σμεν τὸσον τοὺς ναοὺς σου καὶ ἐπροσστα-
τήσαμεν τὸσον εἰς τὰς ἐορτάς σου. Σὺ πα-
ρουσίσθης, ἄλλοτε, γιὰ νὰ σώσῃς ἕνα πρό-
γονό μου, εἰς τὴν λίμνην τοῦ Ρηγίλλου. Σὺ
δὲν δύνασαι, σήμερα, νὰ θαυματουργήσῃς

πρὸς τὴν Θεάν, ἦν ἄλλοτε τὸσον ὕμνησε
καὶ τὸσον ὑπῆρέτης, τῆς εἶπε:

— Σὺ, θεᾶ, ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς νὰ χαθῇ
ἡ κόρη μου, τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου. Εἶναι
τὸ τελευταῖον πεῖδι καθαρὸ Ἐτρούσκικον αἷμα
καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πεῖδι ἀρχαία. Σὺ σέ τῃν, με-
γάλη παρθένος, ἐλέησόν με καὶ σῶσέ τῃν.

Ἀπὸ μακρὰ ἤρχοντο οὐράλιασματὰ σκυλ-
λίων. Μία κατακόκκινη σελήνη ἀνέτειλε τὴν
στιγμὴν ἐκείνην. γεμίσασα τὴν φύσιν φόβον.

Ὁ Ταρκά ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπευθύνου εἰς τὴν δικαιοσύνην σου,
κυρία τῶν σκίων, βασίλισσα τοῦ σκότους,
πρὸς σέ, θεᾶ, ποὺ σὲ φοβούνται τὰ δάση, οἱ
λόφοι, τὰ βουνά. Μὴ θυσιάσῃς, σὲ παρα-
καλῶ, τὸ γένος μου. Οἱ πρόγονοί μου καὶ
ἐγώ, εἴμεθα τὸσον καλοὶ πρὸς σέ. Ὑπῆρετή-
σμεν τὸσον τοὺς ναοὺς σου καὶ ἐπροσστα-
τήσαμεν τὸσον εἰς τὰς ἐορτάς σου. Σὺ πα-
ρουσίσθης, ἄλλοτε, γιὰ νὰ σώσῃς ἕνα πρό-
γονό μου, εἰς τὴν λίμνην τοῦ Ρηγίλλου. Σὺ
δὲν δύνασαι, σήμερα, νὰ θαυματουργήσῃς

πρὸς τὴν Θεάν, ἦν ἄλλοτε τὸσον ὕμνησε
καὶ τὸσον ὑπῆρέτης, τῆς εἶπε:

— Σὺ, θεᾶ, ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς νὰ χαθῇ
ἡ κόρη μου, τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου. Εἶναι
τὸ τελευταῖον πεῖδι καθαρὸ Ἐτρούσκικον αἷμα
καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πεῖδι ἀρχαία. Σὺ σέ τῃν, με-
γάλη παρθένος, ἐλέησόν με καὶ σῶσέ τῃν.

Ἀπὸ μακρὰ ἤρχοντο οὐράλιασματὰ σκυλ-
λίων. Μία κατακόκκινη σελήνη ἀνέτειλε τὴν
στιγμὴν ἐκείνην. γεμίσασα τὴν φύσιν φόβον.

Ὁ Ταρκά ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπευθύνου εἰς τὴν δικαιοσύνην σου,
κυρία τῶν σκίων, βασίλισσα τοῦ σκότους,
πρὸς σέ, θεᾶ, ποὺ σὲ φοβούνται τὰ δάση, οἱ
λόφοι, τὰ βουνά. Μὴ θυσιάσῃς, σὲ παρα-
καλῶ, τὸ γένος μου. Οἱ πρόγονοί μου καὶ
ἐγώ, εἴμεθα τὸσον καλοὶ πρὸς σέ. Ὑπῆρετή-
σμεν τὸσον τοὺς ναοὺς σου καὶ ἐπροσστα-
τήσαμεν τὸσον εἰς τὰς ἐορτάς σου. Σὺ πα-
ρουσίσθης, ἄλλοτε, γιὰ νὰ σώσῃς ἕνα πρό-
γονό μου, εἰς τὴν λίμνην τοῦ Ρηγίλλου. Σὺ
δὲν δύνασαι, σήμερα, νὰ θαυματουργήσῃς

πρὸς τὴν Θεάν, ἦν ἄλλοτε τὸσον ὕμνησε
καὶ τὸσον ὑπῆρέτης, τῆς εἶπε:

— Σὺ, θεᾶ, ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς νὰ χαθῇ
ἡ κόρη μου, τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου. Εἶναι
τὸ τελευταῖον πεῖδι καθαρὸ Ἐτρούσκικον αἷμα
καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πεῖδι ἀρχαία. Σὺ σέ τῃν, με-
γάλη παρθένος, ἐλέησόν με καὶ σῶσέ τῃν.

Ἀπὸ μακρὰ ἤρχοντο οὐράλιασματὰ σκυλ-
λίων. Μία κατακόκκινη σελήνη ἀνέτειλε τὴν
στιγμὴν ἐκείνην. γεμίσασα τὴν φύσιν φόβον.

Ὁ Ταρκά ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπευθύνου εἰς τὴν δικαιοσύνην σου,
κυρία τῶν σκίων, βασίλισσα τοῦ σκότους,
πρὸς σέ, θεᾶ, ποὺ σὲ φοβούνται τὰ δάση, οἱ
λόφοι, τὰ βουνά. Μὴ θυσιάσῃς, σὲ παρα-
καλῶ, τὸ γένος μου. Οἱ πρόγονοί μου καὶ
ἐγώ, εἴμεθα τὸσον καλοὶ πρὸς σέ. Ὑπῆρετή-
σμεν τὸσον τοὺς ναοὺς σου καὶ ἐπροσστα-
τήσαμεν τὸσον εἰς τὰς ἐορτάς σου. Σὺ πα-
ρουσίσθης, ἄλλοτε, γιὰ νὰ σώσῃς ἕνα πρό-
γονό μου, εἰς τὴν λίμνην τοῦ Ρηγίλλου. Σὺ
δὲν δύνασαι, σήμερα, νὰ θαυματουργήσῃς

πρὸς τὴν Θεάν, ἦν ἄλλοτε τὸσον ὕμνησε
καὶ τὸσον ὑπῆρέτης, τῆς εἶπε:

— Σὺ, θεᾶ, ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς νὰ χαθῇ
ἡ κόρη μου, τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου. Εἶναι
τὸ τελευταῖον πεῖδι καθαρὸ Ἐτρούσκικον αἷμα
καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πεῖδι ἀρχαία. Σὺ σέ τῃν, με-
γάλη παρθένος, ἐλέησόν με καὶ σῶσέ τῃν.

Ἀπὸ μακρὰ ἤρχοντο οὐράλιασματὰ σκυλ-
λίων. Μία κατακόκκινη σελήνη ἀνέτειλε τὴν
στιγμὴν ἐκείνην. γεμίσασα τὴν φύσιν φόβον.

Ὁ Ταρκά ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπευθύνου εἰς τὴν δικαιοσύνην σου,
κυρία τῶν σκίων, βασίλισσα τοῦ σκότους,
πρὸς σέ, θεᾶ, ποὺ σὲ φοβούνται τὰ δάση, οἱ
λόφοι, τὰ βουνά. Μὴ θυσιάσῃς, σὲ παρα-
καλῶ, τὸ γένος μου. Οἱ πρόγονοί μου καὶ
ἐγώ, εἴμεθα τὸσον καλοὶ πρὸς σέ. Ὑπῆρετή-
σμεν τὸσον τοὺς ναοὺς σου καὶ ἐπροσστα-
τήσαμεν τὸσον εἰς τὰς ἐορτάς σου. Σὺ πα-
ρουσίσθης, ἄλλοτε, γιὰ νὰ σώσῃς ἕνα πρό-
γονό μου, εἰς τὴν λίμνην τοῦ Ρηγίλλου. Σὺ
δὲν δύνασαι, σήμερα, νὰ θαυματουργήσῃς

πρὸς τὴν Θεάν, ἦν ἄλλοτε τὸσον ὕμνησε
καὶ τὸσον ὑπῆρέτης, τῆς εἶπε:

— Σὺ, θεᾶ, ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς νὰ χαθῇ
ἡ κόρη μου, τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου. Εἶναι
τὸ τελευταῖον πεῖδι καθαρὸ Ἐτρούσκικον αἷμα
καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πεῖδι ἀρχαία. Σὺ σέ τῃν, με-
γάλη παρθένος, ἐλέησόν με καὶ σῶσέ τῃν.

Ἀπὸ μακρὰ ἤρχοντο οὐράλιασματὰ σκυλ-
λίων. Μία κατακόκκινη σελήνη ἀνέτειλε τὴν
στιγμὴν ἐκείνην. γεμίσασα τὴν φύσιν φόβον.

Ὁ Ταρκά ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπευθύνου εἰς τὴν δικαιοσύνην σου,
κυρία τῶν σκίων, βασίλισσα τοῦ σκότους,
πρὸς σέ, θεᾶ, ποὺ σὲ φοβούνται τὰ δάση, οἱ
λόφοι, τὰ βουνά. Μὴ θυσιάσῃς, σὲ παρα-
καλῶ, τὸ γένος μου. Οἱ πρόγονοί μου καὶ
ἐγώ, εἴμεθα τὸσον καλοὶ πρὸς σέ. Ὑπῆρετή-
σμεν τὸσον τοὺς ναοὺς σου καὶ ἐπροσστα-
τήσαμεν τὸσον εἰς τὰς ἐορτάς σου. Σὺ πα-
ρουσίσθης, ἄλλοτε, γιὰ νὰ σώσῃς ἕνα πρό-
γονό μου, εἰς τὴν λίμνην τοῦ Ρηγίλλου. Σὺ
δὲν δύνασαι, σήμερα, νὰ θαυματουργήσῃς

πρὸς τὴν Θεάν, ἦν ἄλλοτε τὸσον ὕμνησε
καὶ τὸσον ὑπῆρέτης, τῆς εἶπε:

— Σὺ, θεᾶ, ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς νὰ χαθῇ
ἡ κόρη μου, τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου. Εἶναι
τὸ τελευταῖον πεῖδι καθαρὸ Ἐτρούσκικον αἷμα
καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πεῖδι ἀρχαία. Σὺ σέ τῃν, με-
γάλη παρθένος, ἐλέησόν με καὶ σῶσέ τῃν.

Ἀπὸ μακρὰ ἤρχοντο οὐράλιασματὰ σκυλ-
λίων. Μία κατακόκκινη σελήνη ἀνέτειλε τὴν
στιγμὴν ἐκείνην. γεμίσασα τὴν φύσιν φόβον.

Ὁ Ταρκά ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπευθύνου εἰς τὴν δικαιοσύνην σου,
κυρία τῶν σκίων, βασίλισσα τοῦ σκότους,
πρὸς σέ, θεᾶ, ποὺ σὲ φοβούνται τὰ δάση, οἱ
λόφοι, τὰ βουνά. Μὴ θυσιάσῃς, σὲ παρα-
καλῶ, τὸ γένος μου. Οἱ πρόγονοί μου καὶ
ἐγώ, εἴμεθα τὸσον καλοὶ πρὸς σέ. Ὑπῆρετή-
σμεν τὸσον τοὺς ναοὺς σου καὶ ἐπροσστα-
τήσαμεν τὸσον εἰς τὰς ἐορτάς σου. Σὺ πα-
ρουσίσθης, ἄλλοτε, γιὰ νὰ σώσῃς ἕνα πρό-
γονό μου, εἰς τὴν λίμνην τοῦ Ρηγίλλου. Σὺ
δὲν δύνασαι, σήμερα, νὰ θαυματουργήσῃς

πρὸς τὴν Θεάν, ἦν ἄλλοτε τὸσον ὕμνησε
καὶ τὸσον ὑπῆρέτης, τῆς εἶπε:

— Σὺ, θεᾶ, ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς νὰ χαθῇ
ἡ κόρη μου, τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου. Εἶναι
τὸ τελευταῖον πεῖδι καθαρὸ Ἐτρούσκικον αἷμα
καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πεῖδι ἀρχαία. Σὺ σέ τῃν, με-
γάλη παρθένος, ἐλέησόν με καὶ σῶσέ τῃν.

Ἀπὸ μακρὰ ἤρχοντο οὐράλιασματὰ σκυλ-
λίων. Μία κατακόκκινη σελήνη ἀνέτειλε τὴν
στιγμὴν ἐκείνην. γεμίσασα τὴν φύσιν φόβον.

Ὁ Ταρκά ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπευθύνου εἰς τὴν δικαιοσύνην σου,
κυρία τῶν σκίων, βασίλισσα τοῦ σκότους,
πρὸς σέ, θεᾶ, ποὺ σὲ φοβούνται τὰ δάση, οἱ
λόφοι, τὰ βουνά. Μὴ θυσιάσῃς, σὲ παρα-
καλῶ, τὸ γένος μου. Οἱ πρόγονοί μου καὶ
ἐγώ, εἴμεθα τὸσον καλοὶ πρὸς σέ. Ὑπῆρετή-
σμεν τὸσον τοὺς ναοὺς σου καὶ ἐπροσστα-
τήσαμεν τὸσον εἰς τὰς ἐορτάς σου. Σὺ πα-
ρουσίσθης, ἄλλοτε, γιὰ νὰ σώσῃς ἕνα πρό-
γονό μου, εἰς τὴν λίμνην τοῦ Ρηγίλλου. Σὺ
δὲν δύνασαι, σήμερα, νὰ θαυματουργήσῃς

πρὸς τὴν Θεάν, ἦν ἄλλοτε τὸσον ὕμνησε
καὶ τὸσον ὑπῆρέτης, τῆς εἶπε:

— Σὺ, θεᾶ, ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς νὰ χαθῇ
ἡ κόρη μου, τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου. Εἶναι
τὸ τελευταῖον πεῖδι καθαρὸ Ἐτρούσκικον αἷμα
καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πεῖδι ἀρχαία. Σὺ σέ τῃν, με-
γάλη παρθένος, ἐλέησόν με καὶ σῶσέ τῃν.

Ἀπὸ μακρὰ ἤρχοντο οὐράλιασματὰ σκυλ-
λίων. Μία κατακόκκινη σελήνη ἀνέτειλε τὴν
στιγμὴν ἐκείνην. γεμίσασα τὴν φύσιν φόβον.

Ὁ Ταρκά ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπευθύνου εἰς τὴν δικαιοσύνην σου,
κυρία τῶν σκίων, βασίλισσα τοῦ σκότους,
πρὸς σέ, θεᾶ, ποὺ σὲ φοβούνται τὰ δάση, οἱ
λόφοι, τὰ βουνά. Μὴ θυσιάσῃς, σὲ παρα-
καλῶ, τὸ γένος μου. Οἱ πρόγονοί μου καὶ
ἐγώ, εἴμεθα τὸσον καλοὶ πρὸς σέ. Ὑπῆρετή-
σμεν τὸσον τοὺς ναοὺς σου καὶ ἐπροσστα-
τήσαμεν τὸσον εἰς τὰς ἐορτάς σου. Σὺ πα-
ρουσίσθης, ἄλλοτε, γιὰ νὰ σώσῃς ἕνα πρό-
γονό μου, εἰς τὴν λίμνην τοῦ Ρηγίλλου. Σὺ
δὲν δύνασαι, σήμερα, νὰ θαυματουργήσῃς

πρὸς τὴν Θεάν, ἦν ἄλλοτε τὸσον ὕμνησε
καὶ τὸσον ὑπῆρέτης, τῆς εἶπε:

— Σὺ, θεᾶ, ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς νὰ χαθῇ
ἡ κόρη μου, τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου. Εἶναι
τὸ τελευταῖον πεῖδι καθαρὸ Ἐτρούσκικον αἷμα
καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πεῖδι ἀρχαία. Σὺ σέ τῃν, με-
γάλη παρθένος, ἐλέησόν με καὶ σῶσέ τῃν.

Ἀπὸ μακρὰ ἤρχοντο οὐράλιασματὰ σκυλ-
λίων. Μία κατακόκκινη σελήνη ἀνέτειλε τὴν
στιγμὴν ἐκείνην. γεμίσασα τὴν φύσιν φόβον.

Ὁ Ταρκά ἐξηκολούθησεν:

— Ἀπευθύνου εἰς τ

* ΠΑΡΑΘΕΝΗ ΖΩΗ *

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΜΙΑΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ)

Είναι παγκοινώς γνωστόν ότι οι αιώνες, οι μυθιστοριογράφοι και οι μουσικοσυνθέται αντιγράφουν αλλήλους. Μόνον αἱ εβδομάδες διαφέρουσιν εἰς γεγονότα καὶ ἡ ἐπ' αὐτῶν λογοδοσία ἀποτελεῖ καθήκον. Ἐάν ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν κόσμον ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος, καὶ ὁ κόσμος πλάττει κάθε ἐβδομάδα νέα ποικίλα εἰς τὸ ἔργον τοῦ δημιουργοῦ. Οὕτω τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα οὐδεὶς ἐνεθυμῆτο ὅτι ὑπῆρχε πτηνὸν ὀνομαζόμενον φοῖνις, τὸ ὁποῖον, ἀπαράλλακτα μετὰ τὰς ἀσφαλισμένας οἰκίας, ἀνεγεννᾶτο ἐκ τῆς τέφρας τοῦ. Τὸ δὲ μέγα πλῆθος ὁμαθῶν ἀπὸ μπανάνες μᾶς ἔκαμε νὰ λησμονοῦμεν, ὅτι τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἐτρόγαμεν ἀλλοτε καταργηθῶν αἱ κοινωνικαὶ αὐταὶ διακρίσεις. Διότι τοιοῦτοτρόπως θὰ ἐμφανίζονται ἀδιάκριτοι καὶ οἱ λαμβάνοντες καὶ οἱ δίδοντες τὰ παρὰ ἡμᾶς, ἀντιλοῦντες ἀμφότεροι τὸ δικαίωμα ἀπὸ «τὰς ἐξαιρετικὰς ὑπερσείας» τῶν εἰς τὴν Πατρίδα. Τὸ νέον αὐτὸ παρὰ ἡμᾶς τοῦ Φοίνικος εἶναι φυσικὸν νὰ ἔχη σειρὰν προαγωγῶν. Παράσημον ἀνωτέρου βαθμοῦ τοῦ νέου Τάγματος, θὰ εἶναι ὁ ἀστὴρ τῆς Μπανάνας. Ἀπὸ τοῦτον δέ, κατὰ φυσικὴν σειρὰν, ἡ ταυνία τοῦ Ἀναῖ, ἐνέχουσα ἐν τῇ ἐπωνυμίᾳ καὶ τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν πρὸς τὸν περιβεβλημένον αὐτήν. Διότι ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ οἱ διαβάται παραμερίζοντες θὰ τὸν δεικνύουν πρὸς ἀλλήλους, ψιθυρίζοντες:

— «Α...Νά...νά...»

Ἐκεῖνον μόνον τὸ ὁποῖον δὲν ὑπελογίσθη ἐπαχρῶς εἶναι τὸ μήκος τῆς κορδέλλας διὰ τὴν ἀνάγκη τὸς τοῦ πλῆθους παρασημῶν. Πόσα ἐκατομμύρια πῆχυν θὰ χρειασθῶν; Πέντε, δέκα, ἑκατὸν, διακόσια; Ἰσως περισσότερα. Τίς οἶδε. Δι' αὐτὸ ἂς τραβᾶμε κορδέλλαν καὶ ἔχει ὁ Θεός. Μάλιστα, ἡ τοιαύτη σκέψις ὁδηγεῖ εἰς τὴν γνώμην τῆς ἰδρύσεως εἰδικῶν ἐργαστασίου κατασκευῆς κορδελῶν, ἐνισχυμένης τῆς ἐγγυήσεως ἐπιτηδεύεται καθημερινῶς ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων δύναται νὰ ἰδρῶν καὶ νέον εἰδικὸν παρὰ ἡμᾶς τῶν ἱπποτῶν τῆς Βιομηχανίας, γαλλιστὶ «Σεβαλιέ ντ' ἐντουστρί», τὸ ὁποῖον νὰ δίδεται εἰς τοὺς ἀντὶστῶντας ἐν τῇ εὐγενείᾳ τῶν προσπαθειῶν, ὡς συνέβη μετὰ τὸν ἐξ Ἀμερικῆς κ. Ἐτι καὶ ἄλλους ἐτι καὶ ἐτι πολλοὺς.

Ἀλλὰ πλὴν τούτου ἡ Πανελλήνιος παρασημοφορία δύναται ν' ἀποτελέσῃ καὶ πλῆρες σύστημα ὁδοποδῆς. Ἐφ' ὅσον πάσχουσι τὰ σκέλη τοῦ Προϋπολογισμοῦ ἀρκεῖ νὰ ἐπιβληθῇ μία εἰδικὴ φορολογία ἐπὶ τῶν παρασημοφορουμένων. Ἀντὶ δὲ νὰ διχοτομοῦνται ἐκάστοτε τὰ χαρτονομίσματα, νὰ διχοτομῆται ἡ λέξις καὶ τὸ μὲν πρῶτον συνθετικὸν αὐτῆς νὰ εἰσέρχεται διὰ τῆς φορολογίας εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, τὸ δὲ σῆμα νὰ παραμῆναι εἰς κυριότητα, νομὴν καὶ χρῆσιν τῶν ἱπποτῶν εἰς αἰοδιὸν δόξαν, τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς ἐμίσησεν, ἐνῶ τὸν πλοῦτον πολλοί. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Προϋπολογισμὸς θὰ βαδίζει μετ' ὀλίγον μετὰ σκέλη μαρτυροδρόμου, ἡ γκαγιάν τῶν ἱπποδρομιῶν, ὑπερπιδῶν τὰ ἐμπόδια τῶν κονδυλίων καὶ τὰς τάφρους τῶν ἐλλειμμάτων.

Εἰδότε λοιπὸν πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ Γκαίτε, βεβαίως, ὅτι αἱ ιδέαι γεννοῦν τὰς ιδέας. Ἐάν κατηγοροῦντο τὰ παρὰ ἡμᾶς, ὅχι μόνον δὲν θὰ κατηγοροῦντο αἱ διακρίσεις, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔλυντο καὶ τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα. Πλὴν τούτου ὅμως ἐπανερχόμεθα εἰς τοὺς διδασκάλους μας. Οἱ Φοίνικες ἐδίδασαν τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἡμᾶς, ἐπομένως, πλὴν τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἀριθμητικῆς, μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς ὁποίας οἱ Προϋπολογισμοὶ τοῦ κράτους ἔχουν πάντοτε περισσεύματα ἐλλειμμάτων καὶ ἐλλείμματα περισσευμάτων. Ἀνατρέπεται δὲ συγχρόνως διὰ τῆς δημιουργίας τῶν Φοινίκων ἱπποτῶν ἡ κατηγορία τοῦ Ὁμήρου, ἡ ἐπαναληφθεῖσα ἀπὸ τὸν Πλάτωνα, ὅτι οἱ διδάσκαλοί μας Φοίνικες ἦσαν «ψευδολογοὶ καὶ ἀπατεῶνες», ὥστε οἱ ἐχθροὶ μας νὰ ἰσχυρίζονται ὅτι «μ' ὅποιον δάσκαλον καθήσκει τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς». Διὰ τῆς φονικοποιήσεώς μας ἀποκαθιστῶμεν οὕτω καὶ τὴν μνήμην τῶν συγκοφανηθέντων Φοινίκων, ἐνῶ συγχρόνως ἐνθυμίζομεν εἰς τὸ ὄρατον φύλον τὴν καταγωγὴν τῆς ἐρυθρᾶς βαφῆς καὶ τὰς καλοῦμεν εἰς μνημόσυνον τῶν ἐφευρετῶν τῆς. Ἐάν δὲν ὑπῆρχον Φοίνικες δὲν θὰ ὑπῆρχον πλέον ἐρυθρὰ χεῖλη,

τὰ ῥόδινα κιβωτίδια τὰ περιελκύντα μαργαριτάρια χάρις εἰς τὴν ἐφεύρεσιν αὐτῆν τῶν Φοινίκων ἀσφαλίζουσι τὰ χεῖλη καὶ τὴν ἀγνότητά των ἐκ φόβου μήπως μείνῃ ὡς παρὰ ἡμᾶς Φοινικὸν ἡ ἀνταπόδοσις φιλήματος καὶ νὰ παρασημοφορηθῶν τὰ χεῖλη ἢ τὰ μάγουλα τοῦ ἀγαπημένου. Δύναται ὁ Παπαρηγόπουλος νὰ βεβαίωσιν ὅτι ἅμα «φιλημα προτείνει ἢ πορφύρα τῶν χελέων» δὲν θὰ ἀντιδράσῃ ἐναντὶ «ἐρωμένης ἀγαστῆς» καὶ αὐτὸς ἀκόμη «ὁ ἐκκλησιαστής». Τὸ φιλημα πλέον χάρις εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ φοινικίου, θὰ μὲν ἀντανταπόδοτον καὶ ἡ σεμνότης θὰ κατασκηνώσῃ εἰς κάθε γυναίκα ἐν στόμα ὅπως συνέβαινε μετὰ τὴν Ἰουλιέτταν. Οἱ δὲ ληζόμενοι Ρωμαῖοι θὰ λέγουσιν ὡς ὁ τρυφερός ἥρως τοῦ Σαῖξπηρ:

«Τὰ δύο τῆς χεῖλης ποῦ γλυκὰ φιλεῖ τὸ ἔνα τ' ἄλλο. Καὶ ντρέπονται τὸ φιλημα καὶ σεμνοκοκκινίζουν». Ἄλλως τε ὅλα τὰ πράγματα εἶναι θρόλος. Ἐπειδὴ ἀνέφερα τὸν Πλάτωνα ὑπενθυμίζω, ὅτι ὑπῆρχε πίστις καθ' ἣν ἔγινε μελίσσας ὁ λόγος τοῦ, διότι μία μέλισσα ἐπεκράτησεν ἐπὶ τῶν χελέων τοῦ. Διὰ τὴν νὰ εἴμεθα κακοὶ καὶ νὰ μὴ παραδεχθῶμεν, ὅτι τὰ κατέρυθρα γυναικεῖα χεῖλη τῆς ἐποχῆς μας ἐβάφθησαν ἐπὶ ἐπειδὴ ἡ αἰδώς διωκομένη ἔσπευσε καὶ εὗρε σκῆνωμα ἐπ' αὐτῶν; Ὁ ἀνθρώπος διὰ νὰ δημιουργῇ εὐτυχίαν πρέπει νὰ πλάττῃ κόσμον σύμφωνα πρὸς τοὺς πόθους τοῦ. Ἄμα οἱ πόθοι γίνονται διηγηγῶροι τῶν ὑποθέσεων, ἔρχεται ἡ ἐλπίς καὶ τοὺς συνοδεύει. Ὅταν οἱ πόθοι γίνονται διόπτραι φαίνεται μεσφ' αὐτῶν ἡ ἐκπλήρωσις τῶν. Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἐπὶ τῇ ἐποχῇ τῶν ἀργέων σεμνότης καὶ αἰδημοσύνην διὰ τὰς γυναῖκας.

Ο Κ. ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΔΡΑΣΙΣ...

Εἴχαμεν χθὲς γενικὴν συνέλευσιν τοῦ Σωματείου μας. Ἐν γυναικεῖον σωματεῖον πρέπει νὰ ὁμοιάζῃ μετὰ γυναικεῖον σῶμα. Νὰ μὴ κρύπτῃ δηλονότι τίποτε ἀξίον ἐπιδείξεως. Ὅλα λοιπὸν τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεών μας θὰ τὰ παραδίδω εἰς τὴν δημοσίαν κρίσιν, ἐπικαλούμενη τὴν προσοχὴν τῶν μεμνημένων διὰ τὴν κοινωνικὴν πρόδοτον. Τὸ σωματεῖον μας ἔχει τὴν ἐξῆς ἀποστολήν:

- α) Νὰ μορφώσῃ τὴν οἰκονομίαν.
- β) Νὰ διαπλάσῃ τὴν γλώσσαν.
- γ) Νὰ δόσῃ ψήφον εἰς τὰς γυναῖκας.
- δ) Νὰ προστατεύῃ τὰ φυσικὰ τέκνα.
- ε) Νὰ ἐνισχύῃ τὴν χειροτεχνίαν.
- στ) Νὰ μεριμνήσῃ ὑπὲρ χερῶν καὶ ὀφθαλμῶν.
- ζ) Νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν τηρεσιν τῆς καθαριότητος ἐν τῇ πόλει.
- η) Νὰ ὁργανώσῃ ἐορτὰς πρὸς περισυλλογὴν ἐράνων διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω θεαρέστων σκοπῶν.

Κατὰ τὴν χθεσινὴν Γενικὴν Συνέλευσιν ὅλων τῶν τμημάτων τοῦ σωματείου ἔλαβε τὸν λόγον ἡ πρόεδρος μας κ. Συμπαθοῦλη.

Ἰδοὺ τὶ μᾶς εἶπε:

— Κυρία καὶ δεσποινίδες. Ἡ γενικὴ ἐκτίμησις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ ἔργου μας ἀπὸ μέρους ὁλοκλήρου τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινῆς, μετ' ἐπιστολῶν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀδρανήσωμεν κατὰ τὸ θέρος. (Μάλιστα! Μάλιστα!). Πρέπει νὰ διοργανώσωμεν ἐορτὰς, ἵνα ἀνακουφίσωμεν τοὺς πάσχοντες. (Χειροκροτήματα). Εἶναι τρομερὰ ἡ κρατοῦσα δυστυχία. (Συνάφισις μετὰ ὑποκρούσιν λυγμῶν). Εἴμεθα τετρακοσία τὰ μέλη τοῦ σωματείου μας καὶ ἀνίσχυται εἰς τὴν τάξιν ἡ ὁποία ζῇ εὐτυχίᾳ. Ἀκριβῶς διὰ τοῦτο μᾶς θίγει βαθύτερον ἡ ἀτυχία, τὸ πένθος καὶ ἡ πενία τῶν πλησίων μας (Εἶπε! Εἶπε!). Ἐορτάζωμεν λοιπὸν κατὰ τὸ θέρος νὰ διοργανώσωμεν τέσσαρας φιλανθρωπικὰς ἐορτὰς.

Φωναί. — Εἶναι ὀλίγα...

Ἡ Πρόεδρος. — Μία τὸν μήνα.

Φωναί. — Κάθε δέκα πέντε.

Πρόεδρος. — Λέγεται ἡ Συνέλευσις νὰ γίνωιν ὁκτώ ἐορταί;

Φωναί. — Μάλιστα... Μάλιστα...

Ἡ Πρόεδρος. — Ἀφ' ἑκράσας τὴν ἐκτίμησιν μου πρὸς τὴν συνέλευσιν διὰ τὴν θαυμαστὴν ὄντως αὐταπάρνησιν τῆς, σὰς ἀναγνώσκω τὸ πρόγραμμα τῶν ἐορτῶν.

20 Ἰουνίου. — Ἐορτὴ εἰς Κηφισίαν. Ἀνθοπώλεμος, γαϊδουροκαβαλλάρια, λαν τένις. Τὴν μεσημβρίαν γεῦμα τῶν μελῶν ἐπὶ τὸ «Σέσιλ». Ἀνάπαυσις. Τὸ ἀπόγευμα χορὸς τείων. Τὸ βράδυ δειπνῶν τῶν μελῶν τοῦ σωματείου καὶ χορὸς μετὰ τῶν προϋφῶν ὥρων. Πῶς τὸ εὐρίσκετε; (Θαυμάσιον... Εἶπε!...).

Ἡ Ταμίας. — Τί ὑπολογίζετε εἰς εἰσπράξεις;

Πρόεδρος. — Περί τῆς διακοσίας χιλιάδας δραχμῶν.

Ἡ Γραμματεῖς. — Ἐκάμαμεν τὸν προϋπολογισμόν. Ἐκ τῶν διακοσίων χιλιάδων τῆς εἰσπράξεως ἀφαιρέσατε ἑκατὸν χιλιάδας διὰ τὰ ἐξόδα τῆς μεταβάσεως καὶ τῆς ἐπιστροφῆς μας, διὰ τὸ πρόγευμα καὶ τὸ γεῦμα τῶν μελῶν καὶ ἄλλα μικρὰ ἐξόδα μας, θὰ ἔχωμεν καθαρὸν περίσσευμα ἑκατὸν χιλιάδων.

Ἡ Πρόεδρος. — Διὰ τὸ λέγε «καθαρόν» τὸ περίσσευμα;

Ἡ Γραμματεῖς. — Πῶς εὐρίσκετε τὸν προϋπολογισμόν;

Φωναί. — Ἐξοχόν... Συγγαρητήρια...

Ἡ Πρόεδρος. — Ὡστε ἡ Συνέλευσις ἀπεδέχθη καὶ ἡμεῖς θὰ ἐργασθῶμεν ἀπὸ αὐτῶν διὰ τὰς λεπτομερείας (ἐπιδοκιμασίαι). Λύεται ἡ συνεδρίασις. Μεταύριον θὰ σκεφθῶμεν διὰ τὴν δευτέραν ἐκ τῶν ὁκτῶ τοιοῦτων φιλανθρωπικῶν ἐορτῶν. (Χειροκροτήματα παρατεταμένα).

Ὅταν ἐξηρχόμεθα τῆς αἰδοῦσης παρετηρήσασθαι εἰς τὴν εἰσοδὸν ἑνα τραυματιὴν πολέμου νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνην, μίαν γυναῖκα μετὰ τὸ μωρὸν τῆς εἰς τὴν ἀγκαλίαν νὰ τείνῃ ἐπαίτιδα χεῖρα... Τρεῖς τέσσαρες ἄλλοι. Ἡ κυρία Πρόεδρος μεστὴ ἀνακτῆσεως μᾶς λέγει:

— Τί κατάστασις αὐτὴ μετὰ τὴν ἐπαιτείαν... Δὲν ὑπάρχει ἀστυνομία εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν...

— Βοήθεια, κυρίες μου, ἔτσι νὰ χαρῆται τὰ νεύατά σας...

— Νὰ πᾶτε νὰ δουλέψετε... Μάθατε τὴν ζητιανίαν... Ὅλοι βλέπετε ἐργαζόμεθα...

Ἡτο ἡ φωνὴ τῆς Προέδρου μας ἀπηχοῦσα τὴν ἀγανάκτησιν ὅλων ἡμῶν.

Η ΚΑ ΛΩΤ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΡΙΟΝ

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

(Πρὸς τοὺς κ. κ. Ἀκαδημαϊκοὺς. — Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. — Εἰς τὴν Σιναιὴν Ἀκαδημίαν).

Ἐλλόγιοι ἄνδρες,

Ἀνέγνωσα τὰς πρώτας ἀνακοινώσεις τῶν πρωτοτύπων ἐπιστημονικῶν ἔργων σας, εἰς τὰ διάφορα τμήματα τῆς Ἀκαδημίας καὶ ἠσθάνθη ἔθνικὴν ὄντως ὑπερηφάνειαν. Ἐάν δὲν ἐγίνετο Ἀκαδημία, ποῖος ποτὲ θὰ ἐφαντάζετο ὅτι τὰ πτερόντριά τοῦ ἐνδόμου «ἡρώκος ὁ ριφεργόδριος» ἀποτελοῦνται ἀπὸ στεγανὰ κοκταροτρόφα ἀνθέμια (musculus cellularia florabillae) καὶ ποῖος θὰ ὑποπτεύετο ποτὲ ὅτι ἀπὸ πῖσος ἀπὸ τὸ βουτοῖ εἶναι μιὰ γεγὲνὴ κοντοῖ, χωρὶς ἐπέμβασιν αὐτοκινήτων, κ' ἀπὸ πῖσος ἀπὸ τὸ πηγάνι ἐτοιποθέτησεν ἡ μοῖρα τὴν ἐμπνευσιν τὴν ὀδηγήσασαν τὸν ἐφευρέτην εἰς ἀκάπνον πυρρίτιδος. Εἶναι ἀληθῶς καταπληκτικὴ ἡ σημασία τῶν πρώτων ἀνακοινώσεών σας εἰς τὴν Ἀκαδημίαν. Ἐάν δὲν ἰδρῶτο τί θὰ ἐγίνετο ἡ ἀνθρωπότης; Θὰ ἔπλεεν εἰς τῆς ἀμαθείας τὸ σκοτὸς, ὡς Ἀθηναϊκὴ συνοικία εἰς τὸ ἡλεκτρικὸν ἔρεθρος καὶ θὰ ἐδίφῃ ὡς φορολογούμενος τὸν κ. Ὁδλεν, νάματα σοφίας. Εἰς τὰς εὐγενεῖς προσπάθειάς ὑμῶν, ὡ ἐνδοξοὶ τῆς σοφίας μυσταγωγοί, ἐπιθυμῶ νὰ προσθέσω καὶ ἐγὼ τὰ προϊόντα μακρῶν καὶ πολυπόδων μελετῶν μου, παραμεινάντα ἀγνώστα, ἐλλείψει Ἀκαδημίας. Ἡ πρώτη ἀνακοίνωσίς μου, εἶναι ἡ ἐξῆς: Ἡ ἀνὴρ σφύματος οὐγκοινωγία διὰ τηλεφῶνον ἢ τηλεγράφον κακῶς θεωρεῖται ἔξω ἐφεύρεσις, εἶναι ἐντελὲς ἑλληνικὴ. Δὲν σημαίνει ἐάν βλέπετε σφύματα καὶ εἰς τὸν τηλεγράφον καὶ εἰς τὰ τηλεφῶνα. Ἡ ἔχουν ἢ δὲν ἔχουν, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ αὐτό. Τὸ τηλεφῶνον εἶναι ἀσύρματον, διότι ὅταν ἀπελκισθῇ νὰ βῇς ἐνώσωσιν, πηναίνει ὁ ἀπρηξῆς σας καὶ ἐκτελεῖ τὴν παραγγελίαν, ἀρκεῖ νὰ τοῦ δώσετε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ζητούμενου προσώπου. Καὶ τὰ τηλεγραφήματα ἀσφραγίσαι ἐπὶ τῆς διαβιβάζοντα, ἀφ' οὗ πηγαῖνον ταχυδρομικῶς. Ἐνῶπιον τῶν ἀκαταμάχητων αὐτῶν ἐπιστημονικῶν δεδομένων, δὲν ὀφείλονται πλέον νὰ διεκδικῶσιν τὴν δόξαν τῆς ἐφευρέσεως τὰ ἀσφραγίσματα ξένοι, ἀλλόγλωσσοι καὶ βάθβαροι.

Σὺν τῇ ἐλπίδι, ὅτι ἡ ἀνακοίνωσίς μου διαδραποῦσα τὴν ἐπιστημονικὴν φιλοτιμίαν παντὸς Ἑλλήνου, θὰ εὕρῃ ἐπιφανῆ θεὸν μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὰ πρώτα πρακτικὰ θέσις Ἀκαδημίας.

Διὰ τὴν
ἀπὸ τῆς θαυμαστῆς καὶ ἀνακοινώσεως
Τυτῆρος

Ο κ. ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ